

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **FVE Osečná s.r.o.**, se sídlem Karlovo náměstí 288/17, Praha 2, zastoupená Mgr. Denisou Valentovou, advokátkou, Advokátní kancelář BLTS – Valentová Fifková Švára, se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.12.2010, č.j. 12579-11/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2010, č.j. 12579-11/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017448 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Osečná“ na pozemcích vymezených jako „p.č. 745/1, 6, 754/6, 746, k.ú. Družcov, obec Osečná“ o celkovém instalovaném výkonu 3,029 MW. Oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 16.12.2010 (právní mocí rozhodnutí o udělení licence), licence byla udělena na dobu 25 let.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce odůvodňuje podání žaloby tím, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení před udělením licence nedoložila žalovanému nutné stanovisko Technické inspekce České republiky ani doklady týkající se praxe v oboru odpovědného zástupce M. G.; kromě doložení úplného středního odborného vzdělání technického směru s maturitou bylo třeba doložit šestiletou praxi v oboru.

Dále žalobce namítá, že licence byla udělena na dobu 25 let, aniž by pro takové rozhodnutí byly ve správním spisu obsaženy doklady; osoba zúčastněná na řízení doložila oprávnění užívat energetické zařízení jen na dobu několika měsíců (do 30.6.2011).

Dále žalobce poukazuje na to, že řízení o udělení licence bylo dne 16.11.2010 k žádosti osoby zúčastněné na řízení přerušeno na dobu dvou měsíců, během nichž si hodlala osoba zúčastněná na řízení opatřit doklady, jež musela žalovanému předložit, žalovaný však v takto přerušném řízení (bez toho, že by rozhodl o pokračování v řízení) rozhodnutí o udělení licence vydal.

Žalobce se tedy domáhá zrušení rozhodnutí o udělení licence, na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal toliko na přijetí systémových a personálních opatření ke kontrole licenčních spisů, jejichž výstupem je mimo jiné i

podání žaloby v této věci, a uvedl, že ponechává rozhodnutí o žalobě zcela na úvaze soudu.

I žalovaný v převažující míře setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení ve svých postupných vyjádřeních odmítá vady řízení, na které žalobce upozorňuje, a dovozuje, že podmínky pro udělení licence splnila. Odpovídající praxi odpovědného zástupce M. G. doložila, tento dokument musí být ve správním spisu žurnalizován a nevedl-li žalovaný správní spis řádně, nemůže to být kladeno k tíži osoby zúčastněné na řízení. Stanovisko Technické inspekce České republiky nebylo třeba žalovanému dokládat. Licence mohla být osobě zúčastněné na řízení udělena na dobu 25 let, neboť žalovanému byl doložen kolaudační souhlas s užíváním stavby ze dne 13.5.2011, opětovně byl žalovanému doložen dne 19.8.2013 poté, co osoba zúčastněná na řízení nahlédnutím do správního spisu zjistila, že ve správním spisu není žurnalizován. Osoba zúčastněná na řízení také zpochybňuje veřejný zájem na podání žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení má tedy za to, že by žaloba měla být zamítnuta. Ani ona svůj procesní postoj v průběhu řízení před zdejším soudem nezměnila.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 4.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 16.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva

k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repositář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především

bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna

či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...*není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...*“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce tvrdí, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky a nebylo-li, nebylo doloženo splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti – a tedy licence neměla být udělena.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. d) vyhlášky 426/2005 Sb. se u energetických zařízení ve zkušebním provozu technické předpoklady prokazují souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce,

podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Aniž by tedy zdejší soud musel dokazovat vyjádřením Technické inspekce České republiky, jak žalobce původně navrhoval (bez ohledu na to, že žalobce z tohoto vyjádření nedovožoval žádná skutková zjištění, nýbrž toto vyjádření zřejmě mělo sloužit na podporu žalobcovy právní argumentace), nelze souhlasit se žalobcem, že žalovanému nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, resp. že by jejich nesplnění vyplývalo z nedoložení stanoviska Technické inspekce České republiky.

V této otázce tedy žaloba důvodná není.

Dále žalobce tvrdí, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila žalovanému doklady týkající se praxe v oboru odpovědného zástupce M. G.; kromě doložení úplného středního odborného vzdělání technického směru s maturitou bylo třeba doložit šestiletou praxi v oboru, která doložena nebyla.

Podle § 5 odst. 1 písm. d) energetického zákona je podmínkou pro udělení licence prokázání (doložení) odborné způsobilosti. Podle § 5 odst. 5 energetického zákona se odbornou způsobilostí rozumí ukončené vysokoškolské vzdělání

technického směru a tři roky praxe v oboru nebo úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a šest roků praxe v oboru. U výroby elektřiny nebo tepelné energie do instalovaného výkonu výrobní 1 MW včetně a samostatného distribučního zařízení elektřiny nebo rozvodného zařízení tepelné energie s instalovaným výkonem do 1 MW včetně postačí vyučení v oboru a tři roky praxe v oboru nebo osvědčení o rekvalifikaci k provozování malých energetických zdrojů nebo obdobné osvědčení vydané v jiném státě. U výrobní elektřiny z obnovitelných zdrojů do instalovaného výkonu výrobní 20 kW není povinností odbornou způsobilost prokazovat.

Osoba zúčastněná na řízení žádala o udělení licence k provozování energetického zařízení (fotovoltaické elektrárny) o instalovaném výkonu 3,029 MW, tato licence jí takto byla také udělena. Pak tedy musela osoba zúčastněná na řízení (ohledně odpovědného zástupce, jímž byl M. G.) prokázat ukončené vysokoškolské vzdělání technického směru a tři roky praxe v oboru nebo úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a šest roků praxe v oboru. Z obsahu správního spisu plyne, že odborná způsobilost odpovědného zástupce byla dokládána vysvědčením o maturitní zkoušce M. G. na středním odborném učilišti v oboru zařízení sdělovací techniky. Pak tedy musela být doložena šestiletá praxe v oboru. Z obsahu správního spisu plyne, že tato praxe byla dokládána potvrzením vystaveným dne 1.11.2010 společností TECHNISERV spol. s r.o., z něhož plyne, že odborná praxe v oboru činnosti pracovníka s vyšší kvalifikací vyžadující odbornou způsobilost v elektrotechnice pro samostatnou činnost a řízení činností byla M. G. vykonávána od 14.8.2006. Z toho tedy plyne, že šestiletá praxe v oboru tím doložena nebyla.

Jestliže osoba zúčastněná na řízení ve svých vyjádřeních opakovaně argumentovala v tom směru, že šestiletou praxi v průběhu řízení před žalovaným řádně doložila, avšak žalovaný listinu ji prokazující do spisu nezažurnalizoval, pak tato argumentace podle zdejšího soudu na straně jedné zcela postrádá věrohodnost. Pokud by správním spisem neprocházel žádný doklad, jímž by byla prokazována odborná praxe odpovědného zástupce (tedy pokud by ve správním spisu ohledně odborné praxe M. G. nebyla založena žádná listina), pak by snad ještě bylo možno namítat vadné vedení správního spisu. Byla-li však ve správním spisu žurnalizována shora uvedená listina (potvrzení ze dne 1.11.2010 doložené osobou zúčastněnou na řízení), pak nemá logiku, aby bez jakékoli výzvy ze strany žalovaného či jakékoli jiné indikace obsahové vady uvedené listiny, resp. toho, že tato – původně žalovanému předložená – listina odpovídající praxi odpovědného zástupce nedokládá, byla ze strany osoby zúčastněné na řízení žalovanému předkládána v témže řízení, popř. po jeho skončení, další listina ohledně téže osoby s odlišnými údaji. Nadto žádný důkaz ke tvrzení o doložení šestileté praxe do správního spisu ve věci nyní posuzované osoba zúčastněná na řízení soudu nenabídla; z ničeho tedy není zřejmé (nic nevysvětluje a neprokazuje) kým, kdy, jak a především proč byla další listina ohledně praxe odpovědného zástupce žalovanému (údajně) předložena.

Na straně druhé však ze spisu žalovaného vztahujícího se ke správnímu řízení o udělení licence ve zcela odlišné věci (licence č. 17445 pro FVE Solar I. s.r.o., věc vedená na základě obdobné žaloby nejvyššího státního zástupce u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 116/2013) plyne, že k žádosti tamního žadatele o licenci ze dne 12.11.2010 o přerušení řízení pro vydání licence, doručené žalovanému dne 15.11.2010, byla jako jedna ze dvou listin přiložena v originále i listina vyhotovená dne 1.10.2010 společností TECHNISERV spol. s r.o., v níž je potvrzováno, že M. G. vykonává odbornou praxi v oboru činnosti pracovníka s vyšší kvalifikací vyžadující odbornou způsobilost v elektrotechnice pro samostatnou činnost a řízení činností od 1.8.2001. M. G. však v tamní věci (licence č. 17445 pro FVE Solar I. s.r.o., věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 116/2013) nebyl odpovědným zástupcem (neměl jím být ani podle žádosti, ani podle rozhodnutí o udělení licence – a tamní správní spis se o něm jinak nezmiňuje). Přestože k této skutečnosti ani osoba zúčastněná na řízení nepřinesla žádné rozumné vysvětlení, toto zjištění může svědčit pro tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že v době vedení řízení o udělení licence v nyní posuzované věci bylo žalovanému předloženo potvrzení o odborné praxi M. G. v délce přesahující šest let (bez ohledu na to, že není zřejmé, proč bylo žalovanému takové potvrzení vůbec předkládáno a proč prochází spisem vedeným ve zcela odlišné věci); „nějak“ se tedy žalovanému skutečně dostalo a nacházelo-li by se ve správním spisu vedeném v nyní posuzované věci, zřejmě by pro nedostatek podkladu k této dílčí otázce žaloba podávána nebyla.

Ještě předtím, než se v průběhu řízení před zdejším soudem právě zmíněná skutečnost ukázala, osoba zúčastněná na řízení zdejšímu soudu předložila nové potvrzení vystavené společností TECHNISERV spol. s r.o. dne 1.10.2010, z něhož plyne, že odborná praxe v oboru činnosti pracovníka s vyšší kvalifikací vyžadující odbornou způsobilost v elektrotechnice pro samostatnou činnost a řízení činností byla M. G. vykonávána od 1.8.2001; z porovnání s listinou založenou v originále ve správním spisu týkajícího se licence č. 17445 pro FVE Solar I. s.r.o. (věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 116/2013) plyne, že jde o kopii právě zmíněné listiny. Pak tedy proti sobě v průběhu řízení před zdejším soudem stály dvě listiny: podle první z nich (založené v originále ve správním spisu v nyní posuzované věci) s datem vystavení 1.11.2010 byla odborná činnost vykonávána ve společnosti TECHNISERV spol. s r.o. od 14.8.2006, podle druhé z nich (předložené zdejšímu soudu v kopii) s datem vystavení 1.10.2010 byla odborná činnost vykonávána ve společnosti TECHNISERV spol. s r.o. od 1.8.2001.

Dokazování délkou odborné praxe odpovědného zástupce ke skutkovému stavu, jaký tu byl v době rozhodování žalovaného o udělení licence, podle zdejšího soudu v průběhu řízení o žalobě možné bylo (§ 75 odst. 1, § 52 odst. 1, § 77 odst. 2 s.ř.s.), později doložená listina (se dřívějším datem vystavení, předložená zdejšímu soudu v kopii, správním spisem neprocházející a především obsahující ohledně téže osoby

odlišné údaje než listina předložená žalovanému ve správním řízení) však sama o sobě stěží může tehdejší odbornou praxi odpovědného zástupce prokazovat.

Zdejší soud proto obě uvedené listiny zaslal tomu, kdo je měl vyhotovit, tedy společnosti TECHNISERV spol. s r.o., aby ke skutečnostem uvedeným na obou listinách a k okolnostem vyhotovení obou listin podala své vyjádření. Ta ve svém vyjádření potvrdila, že obě listiny skutečně vyhotovila. Listina vyhotovená dne 1.10.2010 byla vystavena jako obecné potvrzení na základě skutečností společnosti TECHNISERV spol. s r.o. známých, jež se týkaly odborné praxe pana M. G. s ohledem na jeho praxi předchozí. Od 1.8.2001, ihned po vyučení (jeho výuční list byl přiložen), pan G. pracoval ve společnosti P.W.T. Global, spol. s r.o. a pak na pozici zajišťující mu potvrzovanou odbornou praxi u Elektroslužby Moravia, s.r.o. (zápočtový list dokládající tuto praxi byl k vyjádření rovněž přiložen). V listině ze dne 1.10.2010 však není podle společnosti TECHNISERV spol. s r.o. uveden údaj o tom, odkdy pracoval M. G. u společnosti TECHNISERV spol. s r.o. Doba výkonu práce byla proto upřesněna druhou listinou datovanou dne 1.11.2010 (pravděpodobně měla být vyhotovena na základě dodatečného vyžádání).

Takové vysvětlení, doložené výučním listem a zápočtovým listem ohledně dřívější praxe M. G. (před nástupem do společnosti TECHNISERV spol. s r.o., tedy před 14.8.2006), podle zdejšího soudu nepůsobí nedůvěryhodně a rozdíly v obou listinách, postupně společností TECHNISERV spol. s r.o. vyhotovených, rozumně vysvětlovat může.

Pokud pak jde za této situace o klíčovou otázku, tj. zda ve vztahu k době, kdy bylo žalovaným rozhodováno o udělení licence, je odpovídající odborná praxe M. G. prokázána, pak z listin, jež byly společností TECHNISERV spol. s r.o. zdejšímu soudu dále předloženy, plyne, že u této společnosti byl M. G. zaměstnán ode dne 14.8.2006 jako „manažer projektu č. funkce 21492“ (to plyne z předložené pracovní smlouvy). Skutečnost, že od 14.8.2006 byl M. G. zaměstnán u společnosti TECHNISERV spol. s r.o., plyne též z „Oznámení o nástupu do zaměstnání (skončení zaměstnání)“ ze dne 1.11.2012, ze kterého plyne i skončení zaměstnání ke dni 31.10.2012. Z „Potvrzení o délce zaměstnání pro účely důchodového pojištění“ vystaveného společností TECHNISERV spol. s r.o. dne 25.10.2012 rovněž plyne, že M. G. byl u této společnosti zaměstnán od 14.8.2006 do 31.10.2012. Z přípisu Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22.4.2015 vyžádaného zdejším soudem plyne, že M. G. byl u společnosti TECHNISERV spol. s r.o. evidován jako zaměstnanec od 14.8.2006 do 31.10.2012. Dále z „Potvrzení o účasti na nemocenském pojištění a pracovních neschopnostech“ vyhotoveného dne 15.8.2006 Městskou správou sociálního zabezpečení Brno plyne, že M. G. byl od 12.8.2002 do 13.8.2006 pojištěn jako zaměstnanec Elektroslužby Moravia, s.r.o. Dále z „Potvrzení při změně zaměstnání (zápočtového listu)“ vyhotoveného dne 14.8.2006 plyne, že M. G. byl od 12.8.2002 do 13.8.2006 zaměstnán u společnosti Elektroslužby Moravia, s.r.o.

Za situace, kdy z vysvědčení o maturitní zkoušce ze dne 11.6.2004, jak je založeno ve správním spisu, plyne, že M. G. vykonal maturitní zkoušku na středním odborném učilišti v oboru zařízení sdělovací techniky, lze tedy ze shora uvedeného uzavřít, že bylo-li by osobou zúčastněnou na řízení v řízení o udělení licence žalovanému předloženo potvrzení ze dne 1.10.2010, pak by obstálo, neboť šestiletou odbornou praxí, a to praxí navazující na dosažení úplného středního odborného vzdělání technického směru s maturitou (toho bylo dosaženo dne 11.6.2004), potvrzuje. Zdejšímu soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že v řízeních o udělení licence bylo konstantní praxí žalovaného akceptovat doložení odborné praxe odpovědných zástupců toliko obsahově obdobnými potvrzeními. V nyní posuzované věci z doplnění dokazování před soudem ohledně profesního působení M. G. nevyplýnuly žádné skutečnosti, jež by odporovaly skutečností uváděným v potvrzení ze dne 1.10.2010, rovněž se podařilo vyvrátit pochybnosti ohledně pravosti uvedeného (v kopii dodatečně předkládaného) potvrzení a nadto se vysvětluje (a dokládá), že ta část šestileté odborné praxe, jež předcházela zaměstnání M. G. u společnosti TECHNISERV spol. s r.o. (tj. před 14.8.2006) a zároveň navazovala na dosažené úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou (po 11.6.2004), pochází z doby, kdy M. G. pracoval pro společnost Elektroslužby Moravia, s.r.o.

Zdejší soud, z vlastní úřední činnosti si vědom ustálené praxe žalovaného z období konce roku 2010, který obdobná potvrzení o odborné praxi akceptoval (aniž by vyžadoval doložení jakýchkoli podrobností k takto potvrzované praxi, kupř. přesné pracovní zařazení, přesný popis činnosti osoby, ohledně které odbornou praxí potvrzoval, její účast na konkrétních zakázkách atd.), bez toho, že by v jakékoli věci zdejšímu soudu známé i samotný žalobce tuto praxi zpochybňoval, s přihlédnutím k tomu, že energetický zákon ani žádný jiný právní předpis k otázce vyžadované odborné praxe neuvádí nic konkrétního (toliko je v § 5 odst. 5 energetického zákona zmiňována podmínka prokázání „praxe v oboru“ v příslušné délce lišící se podle stupně dosaženého vzdělání), a to za situace, kdy dokazování prováděné zdejším soudem k tehdejšímu skutkovému stavu v zásadě nahrazuje dokazování, jež v době řízení o udělení licence měl vést sám žalovaný, tak nepokládal za potřebné v dokazování ohledně detailů potvrzované odborné praxe M. G. pokračovat – a to ani k té její části, která měla být získána prací pro společnost TECHNISERV spol. s r.o., ani k té její části, která měla být získána prací pro společnost Elektroslužby Moravia, s.r.o. I práci M. G. pro společnost Elektroslužby Moravia, s.r.o. po získání úplného středního odborného vzdělání pokládá zdejší soud bez dalšího za „praxi v oboru“, jak vyžaduje § 5 odst. 5 energetického zákona, započitatelnou v délce šesti let pro udělení licence osobě zúčastněné na řízení v nyní posuzované věci, jak byla potvrzována společností TECHNISERV spol. s r.o. v jejím potvrzení ze dne 1.10.2010.

Na základě doplněného dokazování tedy zdejší soud dospívá k závěru, že ani v této části není žaloba důvodná.

Žalobce dále tvrdí, že licence byla udělena na dobu 25 let, aniž by pro takové rozhodnutí byly ve správním spisu obsaženy podklady.

Podle § 4 odst. 1 energetického zákona se licence na výrobu elektřiny uděluje nejvýše na 25 let. Podle § 4 odst. 4 energetického zákona v případě, že žadatel o udělení licence podle § 4 odst. 1 téhož zákona doloží vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, na dobu kratší než 25 let, licence se uděluje nejvýše na tuto dobu.

Dále zdejší soud připomíná již shora uvedené, že podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. e) energetického zákona se k žádosti o licenci připojí doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení.

Podle § 98a odst. 2 písm. a) energetického zákona Energetický regulační úřad stanoví vyhláškou způsoby prokazování finančních a technických předpokladů a odborné způsobilosti pro jednotlivé druhy licencí, způsoby určení vymezeného území a provozovny, prokázání vlastnického nebo užívacího práva k užívání energetického zařízení, náležitosti prohlášení odpovědného zástupce, a vzory žádostí k udělení, změně a zrušení licence.

Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. vlastnické právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje a) výpisem z katastru nemovitostí, zapisuje-li se vlastnické právo do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu, b) smlouvou, na základě které dochází k převodu nemovitosti, pokud vlastnické právo k nemovitosti není předmětem zápisu do katastru nemovitostí, c) smlouvou, na základě které dochází k převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení, d) smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení, e) originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadatel nabyt vlastnické právo k energetickému zařízení na základě rozhodnutí soudu

nebo správního orgánu nebo je jeho vlastnické právo takovým rozhodnutím potvrzeno, nebo f) potvrzením o nabytí vlastnictví, bylo-li energetické zařízení předmětem veřejné dražby.

Podle § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb. nelze-li nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení nebo užívacího práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými v § 7 odstavci 1 nebo 2 této vyhlášky, protože takové nabývací tituly nelze doložit, došlo k nabytí ze zákona nebo je již nelze dohledat, lze nabytí vlastnického práva nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.

Právo užívat energetické zařízení v soukromoprávním smyslu je prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví. V tomto smyslu je tedy třeba přistupovat k požadavku na doložení vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, podle § 5 odst. 3 energetického zákona. S tím koresponduje i díkce citovaného § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb., který umožňuje soukromoprávní vztah k energetickému zařízení prokázat i jiným způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Existence soukromoprávního vztahu k energetickému zařízení je nutným předpokladem pro provozování energetického zařízení, které s ohledem na dotčení veřejných zájmů podléhá regulaci veřejnoprávními předpisy; jedná se o omezení sledující legitimní cíl, za současného zachování přiměřenosti veřejnoprávní regulace, která shodně dopadá jak na vlastníka, tak i na oprávněného uživatele energetického zařízení. I důvodová zpráva k návrhu energetického zákona uvádí, že „...základním předpokladem udělení licence je splnění podmínek uvedených v tomto zákoně, obdobně jako je tomu v živnostenském zákoně. Vzhledem k charakteru energie, ke složitosti energetických systémů a náročnosti jejich obsluhy, a to i z hlediska veřejného ohrožení, je stanovena věková hranice pro udělení licence na 21 let. Z obdobných důvodů musí žadatel o udělení licence stanoveným způsobem prokazovat svoji odbornou způsobilost a bezúhonnost. Žadatel musí kromě výše uvedených podmínek prokázat, že je schopen dlouhodobě financovat své podnikatelské aktivity, že vlastní, nebo má pronajato, technologické zařízení pro plynulé zajištění dodávek.“ (důvodová zpráva k návrhu zákona, sněmovní tisk č. 535/0, digitální repozitář www.psp.cz).

Z pohledu doložení vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, tedy splnění podmínky podle § 5 odst. 3 energetického zákona, je tedy podstatné, zda osobě zúčastněné na řízení svědčil některý ze soukromoprávních užívacích titulů. To, že fotovoltaická elektrárna byla postavena na pozemcích p.č. 745/1, 6, 754/6, 746, k.ú. Družcov, obec Osečná, k nimž bylo prokázáno užívací právo osoby zúčastněné na řízení, ani žalobce nezpochybňuje. Dále ani žalobce nezpochybňuje, že podle „Dohody o užívání

technologické části výroby elektřiny (fotovoltaická elektrárna)“ ze dne 20.10.2010 počalo osobě zúčastněné na řízení svědčit uživatelské právo k energetickému zařízení, pro jehož provoz byla udělena licence, na celou dobu, na kterou měla být udělena licence. Fakt, že bylo rozhodnutím Městského úřadu Osečné ze dne 29.11.2010, č.j. H/267/MU/1182/10-330, povoleno předčasné užívání fotovoltaické elektrárny do 30.6.2011, ovšem nikterak nesouvisí s doložením vlastnického práva či práva užívat toto zařízení v soukromoprávním smyslu, a tedy nemůže mít žádný vliv na splnění podmínky doložení (vlastnického nebo uživatelského) práva podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Ani absence kolaudačního souhlasu v době rozhodování žalovaného na splnění této podmínky nemá žádný vliv. Kolaudační souhlas ze dne 13.5.2011, jak na něj upozorňuje osoba zúčastněná na řízení, tedy nemusel (a logicky ani nemohl) být žalovanému předložen před vydáním rozhodnutí o udělení licence.

Za situace, kdy energetický zákon udělení licence na dobu 25 let nikterak neomezuje (neváže na splnění jakýchkoli podmínek), vyjma případu, kdy žadatel doloží vlastnictví nebo jiné uživatelské právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, na dobu kratší než 25 let, přitom v nyní posuzované věci z ničeho neplyne, že by uživatelské právo osoby zúčastněné na řízení k fotovoltaické elektrárně bylo dočasné (na dobu kratší než 25 let), tedy udělení licence na dobu 25 let podle § 4 odst. 1 energetického zákona žalovanému nic nebránilo.

Ani v této části tedy není žaloba důvodná.

Dále žalobce poukazuje na to, že řízení o udělení licence bylo dne 16.11.2010 k žádosti osoby zúčastněné na řízení přerušeno na dobu dvou měsíců, během nichž si hodlala osoba zúčastněná na řízení opatřit doklady, jež musela žalovanému předložit, žalovaný však v takto přerušovém řízení (bez toho, že by rozhodl o pokračování v řízení) rozhodnutí o udělení licence vydal.

Tu je argumentace žalobce v souladu s obsahem správního spisu. Skutečně žalovaný dne 16.11.2010 správní řízení o udělení licence k žádosti osoby zúčastněné na řízení přerušil a před rozhodnutím o udělení licence nerozhodl o jeho pokračování. Podle § 64 odst. 2 správního řádu v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele. Podle § 65 odst. 2 správního řádu správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3 správního řádu. Bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3 správního řádu, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušování. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.

Žalovaný tedy postupoval nepochybně v rozporu se správním řádem; rozhodl-li o udělení licence dne 15.12.2010, pak dvoutýdenní doba, na kterou bylo správní řízení dne 16.11.2010 přerušeno, v té době ještě neuplynula, ani v době od 16.11.2010 do 15.12.2010 žalovaný nepostupoval podle § 65 odst. 2 správního řádu, tedy osobu

zúčastněnou na řízení o pokračování v řízení nevyrozuměl, ani o tom neprovedl záznam do spisu. Nutně navazující otázkou je nyní otázka, zda pro tuto vadu je třeba rozhodnutí o udělení licence zrušit.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že poté, co bylo správní řízení přerušeno (po 16.11.2010), byly do spisu žurnalizovány listiny, jež žalovanému doručovala osoba zúčastněná na řízení. Z pohledu podkladů pro vydání rozhodnutí se jednalo o jejich převažující část; dne 22.11.2010 bylo žalovanému doručeno potvrzení o bezdlužnosti s dalšími pěti listy (včetně potvrzení o neevidování nedoplatků na platbách sociálního zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), dne 25.11.2010 bylo žalovanému doručeno potvrzení o neevidenci daňových nedoplatků s dalšími 75 listy, dne 1.12.2010 bylo žalovanému doručeno rozhodnutí Městského úřadu Osečná o povolení předčasného užívání fotovoltaiické elektrárny s dalšími 160 listy. Je tedy zřejmé, že i v tomto období žalovaný shromažďoval podklady pro rozhodnutí (dělo se tak z aktivity osoby zúčastněné na řízení, která všechny listiny určené žalovanému odesílala). Průběh žurnalizace správního spisu nasvědčuje tomu, že správní řízení fakticky probíhalo a že poté, co měl žalovaný podklady rozhodnutí doplněny, vydal rozhodnutí o udělení licence.

Žalovaný tedy formálně nepostupoval tak, jak mu ukládal § 65 odst. 2 správního řádu, obsah správního spisu však nenaznačuje zamlžení průběhu správního řízení v důsledku tohoto pochybení žalovaného, ani žalobce nic takového neindikuje, tato vada nemůže rovněž vyvolávat závěr, že by řádný proces před vydáním rozhodnutí o udělení licence zcela chyběl anebo že by tímto pochybením žalovaného byla zpochybňována pravdivost či věrohodnost podkladů nacházejících se ve správním spisu.

Nadto smysl pravidla podávaného z § 65 odst. 2 správního řádu lze nalézt v zajištění dostatečné procesní ochrany účastníků správního řízení; vyhoví-li správní orgán žádosti účastníka správního řízení o přerušení řízení, pak skutečnost, že je řízení přerušeno, má účastník správního řízení najisto postavenou z usnesení o přerušení řízení. Rozhodne-li se správní orgán před uplynutím lhůty, na kterou bylo řízení přerušeno, v řízení pokračovat, směřuje vyrozumění účastníka řízení (společně se zaznamenáním do spisu) k tomu, aby měl účastník najisto postaveno, že v řízení je pokračováno. Bylo by tak absurdní rozhodnutí vydané v řízení, v němž k porušení tohoto pravidla došlo, rušit, jde-li o řízení s jediným účastníkem a necítí-li se být tento účastník postupem správního orgánu jakkoli zkrácen. Porušení § 65 odst. 2 správního řádu žalovaným tedy zdejší soud ve shora uvedených souvislostech nepokládá za natolik intenzivní vadu, jež by musela přivodit zrušení napadeného rozhodnutí o udělení licence.

Ani v této části tedy žaloba důvodná není.

V. Závěr

Přestože zdejší soud souhlasí se žalobcem, že žalovaný se dopustil v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí o udělení licence chyb, a to jak chyby formálně procesní, tak chyby promítající se v nedostatku podkladu rozhodnutí, je zároveň toho názoru, že vada formálně procesní nedosáhla takové intenzity, že by měla být důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence, a vada promítající se v nedostatku podkladu rozhodnutí byla zhojena dokazováním provedeným před zdejším soudem.

Zdejší soud tedy žalobu v žádném z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodnou. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to by formálně mohlo náležet žalovanému (byť ten ve skutečnosti nebyl k žalobci v nikterak kontradiktorním postavení), tomu však především žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací podle zdejšího soudu nenastala. Žádná povinnost nebyla soudem osobě zúčastněné na řízení uložena a spočívalo-li posouzení důvodnosti žaloby jednak v hodnocení otázek právních za situace, kdy žádného procesního stanoviska osoby zúčastněné na řízení nebylo nezbytně třeba a kdy ani žádná procesní aktivita osoby zúčastněné na řízení přímo nepřivodila závěr o nedůvodnosti žaloby, a nadto v doplnění dokazování, jež bylo v souladu s § 52 odst. 1 a § 77 odst. 2 s.ř.s. prováděno z převažující míry z aktivity soudu, neshledal soud k výjimečnému přiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení důvod; ta ostatně o přiznání náhrady nákladů řízení ani nežádala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. května 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu